

men som dog indbringer 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. — at de ikke vilde tiltræde Kompensationslovene om Forhøjelse af Jernbane- og Posttakster til et Beløb af 1,400,000 Kr. — og at de modsatte sig de Nedsættelser, som bleve vedtagne paa de kostbare Lønningslove til et Beløb af 450,000 Kr. Med andre Ord, hvis de Herrer havde maattet raade blot i denne ene Samling, vilde vi have haft et aarligt Merunderskud paa omtrent 9 Mill. Kr. Det er da Dristighedens Toppunkt, naar de Herrer saa komme og kaste os i Ansigtet, at vi, fordi vi have givet Afkald paa for meget af Statsindtægterne og have været for flotte med Statens Midler i det hele, bære Skylden for, at der er Underbalance.

Det ærede Medlem spurgte om Prøvevurderingen. Det har det ærede Medlem faaet Svar paa i det mindste een Gang før, men jeg kan gerne gentage mit Svar her. Prøvevurderingen kan ikke finde Sted, før Aarstiden er saadan, at Jorden med nogen Nytte kan vurderes. Det menes, at den sandsynligvis ikke vil kunne ske før i April Maaned. Men alt med Hensyn til Prøvevurderingen bliver lagt til Rette i Vinterens Løb. Finansministeriet har erklæret sig angaaende det Forslag til Instruks til Prøvevurderingen, som vi have faaet fra Overskyldraadet, og vi vente nu i en nær Fremtid den endelige Instruks, hvorefter det administrative Arbejde med Hensyn til Tilrettelægningen af Vurderingen, som er at gøre, og som ikke kan tage saa overmaade lang Tid, kan komme i Gang, saa Prøvevurderingen kan finde Sted, saa snart det kan lade sig gøre for Aarstiden. Der er ingen Tid spildt paa det Omraade. Jeg anser Sagen for at være af megen Vigtighed, og det kunde ikke falde mig ind at søge at holde den tilbage.

Jeg skal nu vende mig til det, vi egentlig skulde have forhandlet om i Dag, nemlig det foreliggende Skattelovforslag. Det er en gammel Erfaring, at en ny Skat eller en væsentligere Forhøjelse af en tidligere Skat altid bliver mødt med noget, jeg kunde fristes til at kalde Skattehysteri. Der er mange Slags Hysteri, men Skattehysteri er noget af det mest ondartede, og enhver, der har beskæftiget sig noget med Skattespørgsmaal baade her og i andre Lande, vil vide, at den uvægerlig indfinder sig, hver Gang der er en ny Skat paa Trapperne. Da hedder det altid, at denne Skat vil umuliggøre vedkommende Erhverv, ja, naar det drejer sig om Afgift paa en indenlandsk Produktion, hedder det gerne baade, at den vil umuliggøre vedkommende

Erhverv, og at den ikke vil skaffe Statskassen nogen Indtægt, hvilke to Ting dog sjældent synes at kunne logisk forenes. Et ejendommeligt Udslag af denne Skattehysteri er ogsaa de højt mod Himlen stræbende Betragtninger, som gerne knytte sig til et saadant nyt Skatteforslag. Vil man paa-lægge en væsentligere Forøgelse af Formue- og Indkomstskat, hedder det, at det er Fliden, at det er Dygtigheden, man vil tillivs, der er ingen Mennesker, der gide anstrenge sig og arbejde mere, naar Staten skal tage hele Udbyttet af deres Flid. Er der Tale om en Arveskat, hedder det: I opløse Familiefølelsen; der vil ikke længere være Tale om, at nogen med Glæde kan lægge noget hen til sin Hustru og sine Børn, naar Staten skal have saa blodig en Part deraf. Hvis der er Tale om at lægge 5 Øre paa en Billet fra København til Klampenborg, siger man: Det er den friske Luft, det er Solen og Lyset, I ville tillivs; I ville ikke tillade, at Byens Arbejdere og andre ubemidlede Mennesker om Søndagen komme ud og trække frisk Luft, I ville stænge Naturens Lys og al dens Herlighed for dem. Der er aldeles ingen Grænse for, hvorvidt man kan komme med dette Skattehysteri.

Der er dernæst, hvis man tør tro Skattehysterikerne, den Ejendommelighed ved nye eller stærkt forøgede Skatter, at de aldrig kunne overvælttes paa Forbrugerne — det vil sige, somme Tider overvælttes de paa Forbrugerne i en saadan Grad, at Folk slet ikke ville benytte vedkommende Vare, ikke ryge den Tobak, ikke drikke den Vin, ikke køre paa Jernbanen og ikke gaa i Teatret. Somme Tider lyder dette, mærkeligt nok, fra de samme Personers Mund, som til andre Tider sige, at Skatterne slet ikke kunne overvælttes, og at de vedkommende Forretninger derfor selv maa betale hele Gildet. Begge disse Fremgangsformer anvendes med overordentlig stor Virtuositet, og jeg har set dem anvendt saa mange Gange, at jeg snart ikke mere bliver imponeret deraf. Det kunde mere mig at nævne et ganske enkelt Eksempel derpaa fra den Gang, vi forhandlede Ølskatten; det er snart mange Aar siden, det var i Aaret 1890—91. Jeg var for øvrigt ikke Medlem af dette Ting den Gang, men jeg havde været det og fulgte denne Sag med overordentlig stor Opmærksomhed og talte med mange om den; og det ejendommelige var, at naar man talte med de i Sagen interesserede, vare de fuldkommen sikre paa, at for den gloriose nationale Industri, som den bajer-